אין פלאַנטער פון לעבן . . .

פון מ. ס.

א העכסט שפּאַנענדער האַמאַן פון דעם טאָרנעס אידישן לעבן אין אַמעריקע

(פארזעצונג)

— איך מוז שוין גיין אחין, לוסיס־קע, — האָט ער נעזאָג טמיט אַן אייר לענדיקן טאָן, — עס טוט מיר אויס לייד, לוסיקע, וואָס איך וועל דיך מר זען לאַזן אַליין... אָבער ניט אויף לאַנג, לוסיקע־נאַר ווייניקער... דו וועסט ניט זיין בדוגז, לוסיקע?

— זי האָט נעשמייכלט: פאַרוואָס זאָל זי זיין בדוגז? ער מוז דאָך גיין, מען רופט אים, זאָל ער גיין גיכער, וועט ער ער גיכער זיין צוריק.

— יאָ, איך גיי טאַקע שוין, — האָט בען זיך נעצאַפּלט אַזוי ווי אַ אָנגעל וואָס אייליט זיך צו גיין צו אַ ביישבאַל נעים. — איך וועל דיך אויך מערסיין אין רעסטאָראַן, לוסיקע־נאַר, וועסט דאָרט דערווייל עסן, ביז איך וועל צוריקקומען.

— צו וואָס? — האָט זי אויבערגע־פרעגט מיט אַ נאַאיווער מינע — איך בין דיין זייער הונגעריק, איך וועל וואַר־טען ביז דו וועסט צוריק קומען.

— — וואָס פאַר אַ נאַרט דו ביזט, לו־סיגרע! — האָט בען אויסגערופן מיט אַן אייר.

האָט זי נעקושט אויף די האָר, — דו ביזט אַזוי גוט, אַזוי ליב צו מיר... איך בין גאָר ניט ווערט אַזוי פיל ליבע ווי־פיל דו גיסט מיך... וואָס זשע וועסטו טאָן ביז איך וועל צוריקקומען? וועסטו זיין דאָ, איינע אַליין?

— לוסי האָט נעשמייכלט מיט אויסגע־הענט צו איר.

— ניין, ניין... — האָט לוסי זיך אַ־צאַפּל נעטאָן אין האָט זיך אָפּגערוקט פון אים אויף עטלעכע טריט — ניט דאָ... ניט אויבן...

— נו, גוט — האָט ער נעשמייכלט — איך בין אַלע מאָל גרייט צו טאָן דיין פאַרלאַנג. אָבער מאַך עס שנעל, טייערע, די צייט שטייט ניט.

לוסי איז געווען בלאַס און צעשראָקן. דער קאָלער אויף איר פּנים האָט זיך כסדר צעבוגן. זי האָט געפילט ווי עס וואַרפט זי אין היץ אין קעלט. מיט אַ פאַרלוירענע בליק האָט זי געקוקט אַרום זיך, אין ענדלאַך האָט זי גע־פרעגט, מער מיט איר בליק, ווי מיט די ליפּן:

— וואָס... וואָס דאַרף איך טאָן?

— ניין, ניין, איך נעם קיין זאַך ניט מיט זיך. — האָט זי נעגעגנטפערט, שפּאַנענדיק אַ גרעוועזע איבער דעם צימער.

— אָבער עטלאַכע וועדטער... דו דאַרפסט אים אַנשרייבן עטלאַכע וועד־טער...

— האַ?

— נעוויס — האָט אַלעקס געזאָגט — דו ווילסט דאָך גיין אין אַ זאַך־ליופ אין פאַלים סטיישאָן און גיכן אַן אַנרופ אין אַ אַנגעגרופן ביי דער האַנט:

— איך האָב, לוסי — האָט ער גע־זאָגט, — אַז דו וועסט ניט טאָן נאָכ־אַמאָל דאָס וועלכע וואָס דו האָסט פריי־ער געטאָן... איך האָב, אַז דו וועסט מיר מער ניט מאַכן צום נאַר... עס איז פאַר דיר אַליין... פאַר דיין אייגענעם גוצן... גליק וואַרט אויף דיר... רייכ־קייט, באַרימטקייט... פאַרוואָס נעמט דיר אַזוי לאַנג צו באַשליסן? ...

— אָבער... אָבער... — האָט לוסי ווידער נעשמייכלט און האָט אויסגע־שטרעקט צו אים די הענט ווי אין גע־בעט — ווי קען איך אַזוי... אַזוי פּלוצ־ינס אויסקגיין, אַן אַ וואָרט... אַן אַ זיי געזאָגט...

— אַ, לוסי, דו רעדסט ווי אַ קינד!

— האָט ברוין זיך געאָקט.

— דער מעגש האָט דאָך מיך אַזוי ליב... אַזוי ליב... — האָט לוס נערעדט אַזוי ווי צו זיך אַליין — ער וועט עס אפשר נאָר ניט איבערלעבן, ווען ער וועט קומען אחיים און וועט מיך דאָ ניט טרעפן. ער האָט דאָך מיר קיינ־מאָל קיין שלעכטס ניט געטאָן... פאַר־וואָס זאָל איך זיין אַזוי שלעכט צו אים?.. פאַרוואָס זאָל איך אַזוי האַנד־לען?..

— אַ, לוסי, איך האָב זיך נאָר קיינ־מאָל ניט פאַרגעשטעלט אַז דו ביזט אַזאַ צעקראַכענע באַבע!.. — האָט אַנטוויסט ניט אין אַן עק וועלט. דו וועסט שפּעטער אים לאָזן וויסן וואָס דו ביזט... וועסט אַפילו קאָנען זען, אויב דו וועסט וועלן... פאַרוואָס מאַכסטו אַזאַ טראַגעדיע פון דעם?..

— ער קאָן אַ טאָג אַן מיר נאָכ־לעבן... — האָט לוסי ווייטער זיך גע־צאַפּלט, אַזוי ווי זי וואָלט זיך ביי אים געבעטן.

ברוין איז געוואָרן ערנסט.

— הער, לוסי, — האָט ער געזאָגט.

— דו צייט שטייט ניט, מענשן וואַרטן אויף אונז. אויב דו האָסט חרטה, זאָג עס מיר, וועל איך ווייטער וואָס צו ענט־פערן די מענשן דאָרט...

לוסי איז בלאַס געוואָרן.

— ניין, ניין! דאָס ניט! — האָט זי אויסגערופן.

ברוין האָט געוואוסט איר שוואַכ־קייט און אַן איר האָט ווייטער נערעדט מיט דעם זעלבן ערנסט טאָן:

— איך וועל ניט דערלאָזן, אַז איך זאָל אַ צווייטן מאָל בלייבן אַ נאַר... אַנגעהאַסט אין וועג: אַהער אָדער אַחין... סיי ווי וועט דיין מאַן זיך אַנ־שטעלן, אַז מען האָט מיט אַ טריל אים אויעטגעשיקט פון דער היים.

— עס זאָל אים דאָרט ניט קיין בייז געשעען... — האָט זי דערשראָקן זיך אַ כאַפּ געטאָן.

— אַ, נאַרישקייטן, — האָט אַלעקס אויסגערופן — עס וועט אים קיין זאַך ניט געשען. מאַך עס נאָך שנעלער אַבי־סעל, לוסי. מאַך עס שנעל! טו זיך אַן. האָסט עפּעס קליידער מיטנעמען מיט זיך?

— ניין, ניין, איך נעם קיין זאַך ניט מיט זיך. — האָט זי נעגעגנטפערט, שפּאַנענדיק אַ גרעוועזע איבער דעם צימער.

— אָבער עטלאַכע וועדטער... דו דאַרפסט אים אַנשרייבן עטלאַכע וועד־טער...

— אַ, לוסי, איך האָב דאָך נאָר קיינ־מאָל ניט פאַרגעשטעלט אַז דו ביזט אַזאַ צעקראַכענע באַבע!.. — האָט אַנטוויסט ניט אין אַן עק וועלט. דו וועסט שפּעטער אים לאָזן וויסן וואָס דו ביזט... — וועסט אַפילו קאָנען זען, אויב דו וועסט וועלן... פאַרוואָס מאַכסטו אַזאַ טראַגעדיע פון דעם?..

— ער קאָן אַ טאָג אַן מיר נאָכ־לע־בען... — האָט לוסי ווייטער זיך גע־צאַפּלט, אַזוי ווי זי וואָלט זיך ביי אים געבעטן.

ברוין איז געוואָרן ערנסט.

— הער, לוסי, — האָט ער געזאָגט.

— דו צייט שטייט ניט, מענשן וואַרטן אויף אונז. אויב דו האָסט חרטה, זאָג עס מיר, וועל איך ווייטער וואָס צו ענט־פערן די מענשן דאָרט...

לוסי איז בלאַס געוואָרן.

— ניין, ניין! דאָס ניט! — האָט זי אויסגערופן.

ברוין האָט געוואוסט איר שוואַכ־קייט און אַן איר האָט ווייטער נערעדט מיט דעם זעלבן ערנסט טאָן:

— איך וועל ניט דערלאָזן, אַז איך זאָל אַ צווייטן מאָל בלייבן אַ נאַר... אַנגעהאַסט אין אַן אַנדער עטלאַכע טריט — ניט אַהער... אַ, ניט אַהער...

— נו, גוט — האָט ער נעשמייכלט — איך בין אַלע מאָל גרייט צו טאָן דיין פאַרלאַנג. אָבער מאַך עס שנעל, טייערע, די צייט שטייט ניט.

לוסי איז געווען בלאַס און צעשראָקן. דער קאָלער אויף איר פּנים האָט זיך כסדר צעבוגן. זי האָט געפילט ווי עס וואַרפט זי אין היץ אין קעלט. מיט אַ פאַרלוירענע בליק האָט זי געקוקט אַרום זיך, אין ענדלאַך האָט זי גע־פרעגט, מער מיט איר בליק, ווי מיט די ליפּן:

— וואָס... וואָס דאַרף איך טאָן?

ברוין האָט פאַרוואונדערט אַ קוק געטאָן אויף איר:

— וואָס הייסט וואָס? דיין מאַן איז אַוועק. מער וועט אים דאָרט פאַר־האַלטן אַ פאַר שטונדן צייט. מיר וועלן אויסנוצן די דאָזיקע צייט אַזוי ווי מיר האָבן פריער אָפּגערעדט.

לוסי איז נעשטאַנען אין מיטן צימער און האָט אַזוי ווי אַ שלאָפן אַנדער אין דאָס הייס פון דעם האַרצן. אַ מוראַ־דיק קלאַנג איז פאַראַן אין זייער אויער, אַזוי ווי אַ דאָנער אין קלוב ביי די "אַנג דשודעאַס" אָט אַזוינע מענשן, — איז ווער וואָלט זיך גע־ריכט, אַז זיי וועלן זיין איינע פון די דייטליכע ערשטע, וועלכע זיינען מקריב זייערע שיינע חיינען, אויטאָמאַביל אַן אַנדערע ליקסוס, אַן וועלכע וואַר־פון אַזעלכע זייער לויער'שע קאַריערע אַן די פאַרשפּעכטדיקע לעגענדע צו־קונפט וואָס מען קאָן פאַראויסזעען אַן

אייער לעצטע געלעגנהייט.
סוועטערס
געריינינקט בלויז פאַר ____ 25c
בלויז נאָך צוויי טעג
איילט זיך צו
פערט דאָ וואָרקס לימיטעד
טעלעפאָן 37 266

אַלאַרם, אַז מען האָט זיין ווייב גע־קידנעפּט.

— מיין נאָט!.. — האָט לוסי אויס־גערופן.

— שרעק זיך ניט, עד וועט דאָס ניט טאָן... — האָט ברוין געזאָגט, — דו זאָסט אים איבער עטלאַכע ווערטער. אַ מין זיי געזונט צעטעלע, פאַרשטייסט?

— יאָ... יאָ... ביזט געראַכט, — האָט לוסי געזאָגט, — פאַר דיין אייגענעם גוצן... גליק וואַרט אויף דיר... רייכ־קייט, באַרימטקייט... פאַרוואָס נעמט דיר אַזוי לאַנג צו באַשליסן? ...

— אָבער... אָבער... — האָט לוסי ווידער נעשמייכלט און האָט אויסגע־שטרעקט צו אים די הענט ווי אין גע־בעט — ווי קען איך אַזוי... אַזוי פּלוצ־ינס אויסקגיין, אַן אַ וואָרט... אַן אַ זיי געזאָגט...

— אַ, לוסי, דו רעדסט ווי אַ קינד!

— האָט ברוין זיך געאָקט.

— דער מעגש האָט דאָך מיך אַזוי ליב... אַזוי ליב... — האָט לוס נערעדט אַזוי ווי צו זיך אַליין — ער וועט עס אפשר נאָר ניט איבערלעבן, ווען ער וועט קומען אחיים און וועט מיך דאָ ניט טרעפן. ער האָט דאָך מיר קיינ־מאָל קיין שלעכטס ניט געטאָן... פאַר־וואָס זאָל איך זיין אַזוי שלעכט צו אים?.. פאַרוואָס זאָל איך אַזוי האַנד־לען?..

— אַ, לוסי, איך האָב זיך נאָר קיינ־מאָל ניט פאַרגעשטעלט אַז דו ביזט אַזאַ צעקראַכענע באַבע!.. — האָט אַנטוויסט ניט אין אַן עק וועלט. דו וועסט שפּעטער אים לאָזן וויסן וואָס דו ביזט... — וועסט אַפילו קאָנען זען, אויב דו וועסט וועלן... פאַרוואָס מאַכסטו אַזאַ טראַגעדיע פון דעם?..

— ער קאָן אַ טאָג אַן מיר נאָכ־לע־בען... — האָט לוסי ווייטער זיך גע־צאַפּלט, אַזוי ווי זי וואָלט זיך ביי אים געבעטן.

ברוין איז געוואָרן ערנסט.

— הער, לוסי, — האָט ער געזאָגט.

— דו צייט שטייט ניט, מענשן וואַרטן אויף אונז. אויב דו האָסט חרטה, זאָג עס מיר, וועל איך ווייטער וואָס צו ענט־פערן די מענשן דאָרט...

לוסי איז בלאַס געוואָרן.

— ניין, ניין! דאָס ניט! — האָט זי אויסגערופן.

ברוין האָט געוואוסט איר שוואַכ־קייט און אַן איר האָט ווייטער נערעדט מיט דעם זעלבן ערנסט טאָן:

— איך וועל ניט דערלאָזן, אַז איך זאָל אַ צווייטן מאָל בלייבן אַ נאַר... אַנגעהאַסט אין אַן אַנדער עטלאַכע טריט — ניט אַהער... אַ, ניט אַהער...

— נו, גוט — האָט ער נעשמייכלט — איך בין אַלע מאָל גרייט צו טאָן דיין פאַרלאַנג. אָבער מאַך עס שנעל, טייערע, די צייט שטייט ניט.

לוסי איז געווען בלאַס און צעשראָקן. דער קאָלער אויף איר פּנים האָט זיך כסדר צעבוגן. זי האָט געפילט ווי עס וואַרפט זי אין היץ אין קעלט. מיט אַ פאַרלוירענע בליק האָט זי געקוקט אַרום זיך, אין ענדלאַך האָט זי גע־פרעגט, מער מיט איר בליק, ווי מיט די ליפּן:

— וואָס... וואָס דאַרף איך טאָן?

ברוין האָט פאַרוואונדערט אַ קוק געטאָן אויף איר:

— וואָס הייסט וואָס? דיין מאַן איז אַוועק. מער וועט אים דאָרט פאַר־האַלטן אַ פאַר שטונדן צייט. מיר וועלן אויסנוצן די דאָזיקע צייט אַזוי ווי מיר האָבן פריער אָפּגערעדט.

לוסי איז נעשטאַנען אין מיטן צימער און האָט אַזוי ווי אַ שלאָפן אַנדער אין דאָס הייס פון דעם האַרצן. אַ מוראַ־דיק קלאַנג איז פאַראַן אין זייער אויער, אַזוי ווי אַ דאָנער אין קלוב ביי די "אַנג דשודעאַס" אָט אַזוינע מענשן, — איז ווער וואָלט זיך גע־ריכט, אַז זיי וועלן זיין איינע פון די דייטליכע ערשטע, וועלכע זיינען מקריב זייערע שיינע חיינען, אויטאָמאָביל אַן אַנדערע ליקסוס, אַן וועלכע וואַר־פון אַזעלכע זייער לויער'שע קאַריערע אַן די פאַרשפּעכטדיקע לעגענדע צו־קונפט וואָס מען קאָן פאַראויסזעען אַן

אינגיכן - -
וועט זיך אָנפאַנגען דרוקן אין
"דאָס אידישע וואָרט"
א נייער ראָמאַן
פאַרבאָטענע
ליבע
פאָלגט נאָך דעם דאָטום ווען די ערשטע פאָרזעצונג וועט פאַר־עפנטלאַכט ווערן
שפּאַנענד! — — אינטערעסאַנט!

דער געזונטהייט מיניסטער ווענן דער מאָנט כרמל קליניק

דעם פאָלגנדן סטייטמענט האָט אַרויסגעגעבן דר. ע. וו. מאַנטאַמאָרי, מיניסטער אַוו העלט.

"איך קאָן זייער האַרציק אינדאַרסירן די אַנשטרענגונג, וואָס די בירגער פון נאַרט עגד האָבן געמאַכט אים נאָכצו־קומען די פאָדערונגען פאַר מעדיציני־שער באַהאַנדלונג פון דער זייער מאַ־דערנער מ. כ. קליניק. די דאָזיקע אינסטיטוציע גיט מעדיציניש באַ־האַנדלונגען צו אַ מינימום קאָסט צו די יעניקע, וועלכע קאָנען באַצאָלן אין פרייע באַהאַנדלונג. פאַר די יעניקע וועלכע קאָנען ניט, ניט אָכטנדיק די ראַסע, געשלעכט אָדער עלטער, דער לאַקיישאָן פון דער קליניק אין זייער א פיינער. די איינשטאָטונג אין מאָדערן אין יעדער חינזיכט, אין דער מעדיציני־נישער סטאַף אין פאַרזיכטיק אויסגע־

(ווייטערעס קומט)

די זוכנדע נשמה

פון ל. שטערנבערג

ווייזט אויס, אַז מען קאָן קיינמאָל ווירקלאַך ניט אַפּשאַצן אַ אידישע נש־מה, ווייל ווער וואָלט געזאָגט, אַז אין דעם קליינעם, שטילן פאַרוואָר־פענעם שטעטעלע, מאַסקאַטון, אין דער ווייטער, קאַלטער מערב קאַנאַדע לעבט אַן אַן אַלטן אַ וואָרנס הארץ פול מיט ליבשאַפט און אינטערעסענבכהייט צום צייניזמס און צו ארץ־ישראל. ווער וואָלט געזאָגט, אַז דאָס קליינע שטע־טעלע מאַסקאַטון, מיט אירע 150 אי־דישע פאַמיליעס, כן ידבו, וועט קיינ־מאָל ניט פאַרפעלן אַ צייניסטישן קאַפּ־פּיין. און ווער וואָלט זיך געגלויבט, אַז אין מאַסקאַטון איז פאַראַן אַ נעזעל־שאַפט, וועלכע פאַרמאָגט 1000 דוכאָט לאַנד אין ארץ־ישראל וואו צענטראַליזירט אידישע חלוצים, זיינען אַ נאַנץ יאָר באַשעפטיקט, און נאָך מער, אַז פון די 12—10 מענשן אין דער נעזעלשאַפט, האָבן זיי דריי אויבערהעזאָנדערס, טייל שוין גוט־איינגעזעטצטע חשבים אין ארץ־ישראל אויף זייער אייגענעם לאַנד מיטן נאָמען "גן תשרון" לעבן כבר סבא, אַ חוץ דריי אַנדערע פרי־וואַטע מענשן, וועלכע זיינען געקומען אין די יונגע יאָרן אין דעם נאָלדענעם לאַנד און פאַרוואַנדלט געוואָרן אין פאַרשיידענע נעשטאַלטן פון פאַרפּעגס, "מטאַרקי־פּעגס", סוחרים, און אַנדערע מענשן, וואָס האָבן אויסגענעבן פון זייערע בעסטע כחות. די בעסטע ענערי־גיע און די בעסטע יוגע יאָרן אום נאָר זיך אויסצוארבעטן צו האָבן אַן איי־גען נעשעפט. אַן איינענע "קאַר", אַ שיינע מעבל, און נאָך מער: אַ טייל פון זיי יונגע, דאָ געבוירענע אין קאַ־נאַדע, וועלכע האָבן איינגעזאַפּט אין זיך די היגע אַטמאָספערע. די היגע נאַס און לעבן און אַטמעמן נאָר מיט דעם כיסל וואָס זיי האָבן געלערנט צום ערשטן מאָל ביים "היברו טיטשער" אין "היידער" און דערנאָך אין קלוב ביי די "אַנג דשודעאַס" אָט אַזוינע מענשן, — איז ווער וואָלט זיך גע־ריכט, אַז זיי וועלן זיין איינע פון די דייטליכע ערשטע, וועלכע זיינען מקריב זייערע שיינע חיינען, אויטאָמאָביל אַן אַנדערע ליקסוס, אַן וועלכע וואַר־פון אַן אַזעלכע זייער לויער'שע קאַריערע אַן די פאַרשפּעכטדיקע לעגענדע צו־קונפט וואָס מען קאָן פאַראויסזעען אַן

(צום אָפּפּאַר פון פרייטאָג מ. דזשאַנעפּסאָן אַן אַמאַיליע קיין ארץ־ישראל)

ניי יאָר לאַנג־שפּילנדיקער רע־קאָרד דעמאָנסטרירט

פילאַדעלפיע, פּאַ., אָקט. 15. — א לאַנג־שפּילנדיקער צוויי זייטיקער רע־קאָרד אויף וועלכע מען קאָן רעפּראָדו־צירן אַ גאַנצע סימפאָניע, אַ פולי־שטענדיקן וואַהעוויל אָקט, אַדער אַ מוזיקאַלישע פּראָגראַם, וואָס נעווי־ערט אַ האַלבע שטונדע, איז דאָ נעב־טען ביינאַכט דעמאָנסטרירט געוואָרן אין אַ האָטעל פאַר לאַקאַלע מוזיק ליבהאָבער.

דער נייער רעקאָרד איז פון אַ נייעם מאַטעריאַל וואָס איז האַלב בויגזאַם און וועט זיך ניט צערעכן וועגן ער וועט אַרונטערפאַלן אויפן דיל.

—(:::)—

פוילישע קהלות באַאומרו־איקט איבער באַשריינקונג פון זייער דעכט

וואַרשע, אָקט. 15 (אויטאַ). — אַ דריינגדיקע קאָנפערענץ פון קהלות איז פאַרגעקומען געוואָרן פון דער וואַרשעווער קהלה, צו באַראַטן זיך וועגן די נייע רעגירונגס באַשריינקונגען פון די רעכט פון די קהלות צו זאַמלען זייערע שטייערן.

די גרעסערע קהלות פון לאַנד זיינען איינגעלאַדן געוואָרן צו דער קאָנפע־רענץ, און זיי וועלן דאָרט באַריכטן, וואָס פאַר אַ ווירקונג די נייע רעגירונגס רעגולאַציעס וועלן אויף זיי האָבן.

—(:::)—

באַפעלקערונג פון מאַניטאָ־בא שטעטלאַך אַנאַנסירט

טאָראָנטאָ, אָקט. 15. — די סטאַ־טיסטיש בירא האָט פאַרעפנטלאַכט אַ ליסט פון דער באַפעלקערונג פון אַ צאָל מאַניטאָבער שטעטלאַך לויט דעם לעצטן צענזוס. צווישן זיי געפי־נען זיך די פאָלגנדיקע (די באַפעלקע־רונג אין 1921 איינגעשלאָסן אין קלאַמערן):

גילבערט פּלייסנס, 742 (737); נימ־לי, 715 (617); גרעסנאַ, 541 (581); האַמאַיאַטאַ, 535 (609); ראַבלין, 680 (617); ראַסבוירן, 419 (357); שאַוט לייק, 695 (673); וויינקלער, 1,004 (812); וויניפּעגאָזיס, 976 (750).

דער ניי יאָר

פון מ. ס.

— איך מוז שוין גיין אחין, לוסיס־קע, — האָט ער נעזאָגט טמיט אַן אייר לענדיקן טאָן, — עס טוט מיר אויס לייד, לוסיקע, וואָס איך וועל דיך מר זען לאַזן אַליין... אָבער ניט אויף לאַנג, לוסיקע־נאַר ווייניקער... דו וועסט ניט זיין בדוגז, לוסיקע?

— זי האָט נעשמייכלט: פאַרוואָס זאָל זי זיין בדוגז? ער מוז דאָך גיין, מען רופט אים, זאָל ער גיין גיכער, וועט ער ער גיכער זיין צוריק.

— יאָ, איך גיי טאַקע שוין, — האָט בען זיך נעצאַפּלט אַזוי ווי אַ אָנגעל וואָס אייליט זיך צו גיין צו אַ ביישבאַל נעים. — איך וועל דיך אויך מערסיין אין רעסטאָראַן, לוסיקע־נאַר, וועסט דאָרט נעשמאַקן אין אַן אַנדער אָרט. — איך וועל דיך אויך מערסיין אין אַ אַנדער אָרט, לוסיקע־נאַר, ווי אַזוי ווי אַ הייס הארץ, ווי אַזוי ווי אַ הייס הארץ, לוסיקע־נאַר,